

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Nagy György János

Cím: Pesti történet.

Forrás: Urradat

Bn

(Hely)

1919. 1. 16.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1919"

Személy

Helyszám

Pesti történet

A Csikágóban egyik nagyon lármás, szegény utca sarkán állott a kis trafik. Cégtáblája piszkos volt, lepattogzott róla a festék, utcagyerekek színes ceruzával firkálták össze a kifestett szivarokat és a nagy-nagy dohánylevelet. A kirakatablakban képeslapok függtek, egymást szorító két rózsaszínű kéz, ezüst pikkelyektől csillogó névnap gratulációk.

Az üzletben ketten voltak: Bözsike és Fáni. Két kövérke, tiszta kis vénlány, a harmadik testvért ritkán lehetett látni, Zsófinak hívták és ő a háztartást vezette. Mintha még mindig béke volna, kedvesek és halkszavúak voltak a trafikos kisasszonyok, a falon tempósan kegyezett az óra, jöttek egymásután a vásárlók és néha bókokat is mondtak a fiatalabbak. Bözsike néha délfelé leült az ablak mellé és füzetes szerelmes-regényt olvasott, buzgón áhitattal, remegve. Talán még mindig várta a szerelmes lovagot, aki elviszi őt innen fényes kastélyában. Pedig monoklis grófok nem jártak a kis trafikba, a diszvárló, egy nyugalmazott tanfelügyelő, királyi tanácsos volt. Erre igen büszkék voltak, vörösbetűs napnak számított, mikor be-bejött vásárolni. Még valaki volt, akire büszkék voltak, — a bátyjuk. Mert a három lánynak volt egy fiutestvére is, ur, államhivatalnok, segédhivatali igazgató az államvasutaknál. Órála beszélt a legtöbbit a három kisasszonyka és felcsillant a szemük, ha néhanapján megjelent a trafikban. Megtörölték a széket, odaültették a pult mellé, állandóan rámosolyogtak, gyö-

nyörködtek benne. És komolyan hallgatták tanácsait.

— Csak osszatok ki minden árut, semmit se tegyetek félre, a világért ne adjatok drágábban valamit, mert én tudom, rossz a világ és minden nap megkísértenek benneteket a gazdagok és ácsorogni nem akarók. Ha nincs valami élelmiszerek, inkább majd én megszerzem nektek a konzumból.

Megfogadták bátyjuk intelmét és kedd délutánként hajszályira igazságosan szolgálták ki az ácsorgók végnélküli sorát. Ilyenkor lejött segíteni Zsófi is. Hiába inspiciált aztán a szemlész ur és hasztalan leskelődött árdrágítás után a biztos ur is, soha semmi rendetlenséget, panamát nem találhatott a kisasszonyok trafikjában.

És egy meleg, májusi délben, éppen kiosztás előtti napon lélekszakadva jött bátyjuk cselédje, hogy hamar jöjjenek, mert a nagyságos ur nagyon beteg. Szegény nővérek rémülten csukták be a boltot, még a rollót is lehúzták, ünneplő ruhába öltözködtek és megjelentek bátyjuknál. Jött a doktor, kedélyes kiszólásaival bizalmat keltő öreg bácsi, megvizsgálta a beteget, aztán félrevonult tanácskozni a testvérekkel.

— Bizony, elég súlyos eset, egy kis szívszélhűdés. No, de azért nem kell félni, azt hiszem, sikerül majd megmentenünk, csak nyugalom és én majd estefelé is eljövök. Igaz, lelkeim, nem kaphatnék én maguktól pár szivart? Napok óta az üres szipkát szívom.

— Dehogynem, hogyne, feltétlenül — felelték a lányok.

És akkor este összebujt a sötétben és nagyon sokat sirt a három kisasszonyka, emlékezni kezdtek a papa és mama halálára, szomorú temetésére, pedig az régen történt, vidéken laktak és a szülők azóta biztosan elporladtak a técsői temetőben... Másnap kiosztás volt és még csak a leeresztett rollón tulról hallatszott a várakozók zagyva beszéde, rokkant katonák mankólármája, mikor Bözsike belemarkolt a trabukkós dobozba, kiválasztott 50 szép szivart, ujságba csomagolta és a pultban ügyesen elrejtette. Aztán beeresztették az első négy embert. Gyógyult a beteg, már beszélni is tudott és hetenként pontosan érkeztek a szivarok. A nővérek csodatevő Krisztusnak tartották a doktort, hálásak voltak neki fivérük minden újabb életnyilvánulásáért. Pedig a trafik renoméja veszedelmesen kezdett romlani. A csak szivart szívó kundsafok hangosan türelmetlenkedtek, a szomszéd korcsmáros az egész utca halatára kiabálta:

— Eldugják a szivart; 200 darabot kaptak és alig osztottak ki ötvenet. Fel kell jelenteni az ilyen népséget.

Máskor a szemlész ur megtalálta a félre-tett csomagot, szegény Fánika hajatövéig elpirult és alig tudott valami naiv hazugságot kinyögni. De a beteg gyógyult és mindenki csak azt mondta, hogy az egészség megfizethetetlen kincs, már pedig az egészséget a doktor ur adta, aki olyan büszkén viselte szíve fölött, mellényzsebében a sorbaállított szivarokat. Egyik nagyobb veszekedés után

Bözsike összeszedte magát és elmondta az egész históriát a bátyjának. A beteg oda sem figyelt, idegesen felelte:

— Én igazán nem tudom, talán ne hozzatok több szivart, vagy csináljátok ügyesebben. A ti dolgotok, hagyjatok békét vele.

De a doktor bácsi nagyon savanyu képet vágott, mikor az egyik héten elmaradt a szivar, akkor nem is jött a testvérükhöz két napig. Hiába, nem lehetett abbahagyni.

És hosszú hetek múlva, egy esőutáni délután, mikor még vízcseppek estek a kavicsos ligeti utra a terebélyes fakoronákról, de már ragyogón, diadalmasan fűrésztött mindent fényébe a Nap, sétáját tette a szabadban az irodaigazgató ur. Két nővére két oldalt támogatta, kezében botot szorongatott, elől ment a felesége a gyerekekkel és a Weingrubernél uzsonnáztak.

Utolsó, bucsu csomagot készített Bözsike. Nagy hálájuk teljes szimboluma gyanánt száz szivart szántak a doktornak. Nem a trafikban dugták el, hanem felvitték a lakásukra. Valaki feljelentette őket, házkutatást tartottak a trafikban és a lakásban is, megtalálták a doboz szivart. Diadalmas mosollyal csapta hóna alá a finánc, jegyzőkönyvet vettek fel. És »tekintettel az árueldugás következetes ismétlődésére, nemkülönben a megállapított kincstári árak tullépésének valószínű voltára, stb.«, elvesztette nyomoruságos megélhetésének morzsányi alapját, a trafik engedélyt, a három szegény, szomorú kis-asszonyka.

Nagy György Jenő